

ТЕОРЕТИЧНІ І МЕТОДИЧНІ ПРИЙОМИ МОТИВУВАННЯ

Фурманець Б.І.

Національний технічний університет

«Харківський політехнічний інститут», м. Харків

У сучасній вищій школі в контексті інноваційної освітньої концепції була і залишається вагомою вимогою, активізація мотивування студентів з метою усебічної їх психолого-професійної підготовки до перспективного, успішного виконання життєво важливих функцій в соціально-виробничих сферах. У цьому контексті науково-педагогічні працівники поглиблено, теоретичними і практичними прийомами прагнуть у процесі навчальної діяльності розпізнавати й удосконалювати мотивацію студентів з першого і до останнього дня їх перебування у вищому навчальному закладі. Їх найважливіша мета - більше предметно розвивати і підтримувати соціальну, навчально-інтелектуальну мотивацію студентів як рушійний і спонукаючий чинник розвитку ними індивідуально психологічних особливостей внутрішнього світу, високого рівня світоглядної духовності, психічних процесів, властивостей, почуттів і волі, а також сукупності затребуваних знань і умінь до перспективної професійної діяльності. При цьому, навчальна діяльність оптимізується психолого-професійним мотивуванням як спонукаючою основою досягнення в ній найкращих результатів. Психологія як наука учить, що процес психолого-педагогічної дії (управління) на студентів з метою оптимізації їх навчальної діяльності має бути чітко мотивованим. Психологами обґрунтована точка зору про те, що мотивування навчальної діяльності складає серцевину й основу управління студентами в цьому процесі. Практика переконливо показує, що ефективність подібного управління максимальною мірою залежить від того, наскільки успішно здійснюється процес мотивування. Пропонуються два основні методичні прийоми мотивування навчальної діяльності студентів. Перший прийом визначається навчально-методичною дією педагога-психолога на студентів з метою пробудження у них певних мотивів, особливо інтересів і бажань, що призводять до поліпшення результатів у навчанні мотивуючого студента. При цьому прийоми мотивування, важлива цілеспрямована управлінська взаємодія в ланці "педагог-студент". Другий методичний прийом мотивування у своїй основі передбачає формування певної мотиваційної структури у студентів як суб'єктів навчальної діяльності. Подібна структура визначається сукупністю складових, кожна з яких передбачає активізацію мотивування навчальної діяльності студентів. Мотиваційну структуру студента важливо розглядати як взаємозв'язок наступних складових: потреби як внутрішнього потенціалу студента, що викликається почуттям нестачі чогось найбільш важливого, наприклад, потреби в повних знаннях і розумінні; мотиву як усвідомленого спонукування студента до активної розумної дії; стимулу як спонукування до реакції на окремі носії або предмети, що викликають потрібні дії; якостей - наполегливості виявити й підтримувати інтерес до навчання,

сумлінності як відповідального ставлення до навчання з урахуванням усіх необхідних вимог і правил, спрямованості як прагнення до досягнення поставленої мети.

Дуже важливо, щоб подібна мотиваційна структура студентів була своєчасно сформована з певною, стабільною динамікою.

Висновки. Перший характер мотивування навчальної діяльності студентів – процес унікальний, бо він спонукає їх прагнення до оптимальних результатів у ній, хоч у студентів можлива своя динаміка мотивування. Другий характер мотивування залежить від того, як воно ініціюється тісною взаємодією педагогів і студентів з почуттям глибокого осмислення його важливості.

Література:

1. Велика психологічна енциклопедія. М.: Ексимо, 2007.-544с.;Корольчук М.С. та ін. Психологія: схеми, опорні коспекти,методики: Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів.-Київ, Ніка-центр, 2007.-320с.